

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Sekmadienio katechezė

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

„Žiūrėkite, budėkite, nes nežinote, kada ateis tas laikas!“ (Mt 13,33)

Tamsiausiu metų laiku, kai saulės šviesos mažai, o nakties tamsos labai daug, krikščionio gyvenimas paženklintas džiugiu ir šviesiu laukimu. „Žiūrėkite, budėkite, nes nežinote, kada ateis tas laikas!“ - šiuo Evangelijos raginimu esame kviečiami budėti nuolat, nepaliaujamai, „ar vakare, ar vidurnaktyje, ar gaidgystėje“ (Mk 13,35). Toks budėjimas kviečia nuolat būti budriam, persmelktam laukimo jausmo. Tačiau laukimas gali būti kankinantis, beviltiškas, keliantis depresiją, baimę ir žlugdantis. Tokiam laukimui yra pasmerkti nusikalčiai, laukiantys mirties baismės. Tokiam laukimui buvo pasmerkti ir mūsų tėvai, seneliai, kurie be kaltės buvo pasmerkti kalėti, kentėti tremtį Sibiro lageriuose. Vieni buvo praradę išsigelbėjimo viltį, kiti tikėjo Dievo pagalba, neprarado vilties išsilaisvinti ir taip lengvino savo sunkią dalį. Visai kitas yra Kristaus atėjimo laukimas.

Adventas, lotyniškai *adventus*, reiškia atėjimą. Mes kviečiami laukti ne tik artėjančių Kalėdų - metinių Kristaus užgimimo iškilnių, bet ir žadėtojo Viešpaties sugrįžimo laikų pabaigoje. Kristus nenori, kad šis laukimas būtų baugus, įtemptas, tarsi lauktume ko nors baisaus, negero. Jis trokšta, kad mūsų budėjimas būtų viltingas, kupinas būsimąjį susitikimo džiaugsmo. Su kuo galėtume palyginti šį laukimą?

Mieli broliai ir seserys Kristuje, ar jums teko išgyventi laukimo valandas, dienas sugrįžtančio iš tolimos šalies artimo draugo? Ar teko laukti bent trumputės žinutės

iš jo? Ar teko nerimauti dėl ko nors, laukti kokio nors svarbaus įvykio? Pagaliau, ar žinote, ką reiškia gyventi vardan kito, visa paaukoti jam, akimis sekti jo akis, matyti jo veido permainas, džiaugtis jo pasiekimais ir liūdėti dėl to, kas slepia ir neramina jį? Jei jums visa tai teko patirti, tai panašūs jausmai turėtų apimti budint ir laukiant Kristaus atėjimo. Kiekvienas laukimas, kurį paminėjau anksčiau, paženklintas džiugia viltimi, budrumu, kuris neleidžia užmigti, užsimerkti ir jau naktį matyti tai, ką dauguma mato tik saulei patekėjus.

Tačiau budėti ir laukti - dar ne viskas, kad pelnytume sugrįžusio Viešpaties džiaugsmingą kvietimą: „Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! <...> Eikš į savo šeiminko džiaugsmą! (Mt 25,23). Mes turime būti veiklūs krikščionys. Kiekvienam mūsų skirta tam tikra misija šioje žemėje. Kiekvienas mūsų esame apdovanotas talentais, kuriais pasinaudodami turime atsakingai vykdyti pavestą darbą, ištikimai ir nuolankiai paklusti Dievo valiai.

Iš Evangelijos žinome, kad iškeliaavęs svetur žmogus „paliko namus ir davė tarnams įgaliojimus“ (Mk 13,34). Tarnas yra tas, kuris dirba kitam, aukojasi dėl kito. Mes visi esame tarnai, nes esame Dievo vaikai. Todėl apaštalas Paulius tvirtina, kad esame „Dievo įpėdiniai ir Kristaus bendraiųpėdiniai“ (Rom 8,17). Vadinasi, turime gyventi ir elgtis, kaip Kristus gyveno ir mokė. Jis atėjo į žemę kaip vienas vargingiausiųjų ir kalbėjo: „Jei kas iš jų-

sų nori būti didesnis, tebūnie jūsų tarnas <...>. Žmogaus Sūnus irgi atėjo, ne kad jam tarnautų, bet pats tarnauti ir savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“ (Mt 20, 26,28). Tai gi tarnystei kviečia ir kiekvieną iš mūsų. Be to, iškeldamas, kaip rašoma Evangelijoje, „kiekvienam paskyrė darbą“ (Mk 13, 34) pagal galimybes ir nei vienam nedavė visko, kad neišpuiktų, nemanytų, jog viską gali pats ir jam nereikia kitų, netgi Dievo. Kiekvienas gavo tik tiek talentų, kad galėtų patarnauti kitam tuo, kuo gali, ir iš kito gautų tai, ko neturi. Taip užsimezga bendrystė, savitarpio supratimas ir meilė, kuri yra Įstatymo pilnatvė (plg. Rom 13,10).

Kad prasmingiau ir giliau išgyventume Adventą, siūlau kasdien atrasti bent keletą minučių atsiriboti nuo kasdienių rūpesčių ir pasinerti į tylą ne maldai, ne meditacijai, o išsiklausyti į save, į kiekvieną mintį, kuri pasibels į širdį. Galbūt tai bus paprasčiausios mintys, susietos su buitimi, atrodytų, beprasmės ir nereikšmingos. Tačiau jos padės atpažinti savo vidinį pasaulį, padės atrasti begalę priklausomybių, nebūtinai nuo svaigalų, blogų įpročių, bet paprasčiausiai - nuo darbų, santykių su žmonėmis, pripažinimo, karjeros, turto ir kt. Adventas kviečia visas priklausomybes iškeisti į džiaugsmą, laukimo ilgesį, kai lauki mylimojo, o jis vėluoja. Vis žvilgčioji į laikrodį, plačiai atmerktos akys dairosi į šalis, nes nežinai, iš kurios pusės ir kurią minutę jis ateis. Jau pradedi nerimauti, nekantrauti, netgi pradedi pykti, bet štai netikėtas mylimojo pasirodymas tarsi nematoma ranka nubraukia viską, širdį užlieja nenusakomas džiaugsmas ir švelnumas.

Didžiausia atsakomybė, kaip žinome iš Evangelijos, pavesta durinkui, tačiau pabaigoje - išpėjimas: „Ką sakau jums, sakau visiems: budėkite“ (Mk 13,37). Tai gi ne tik durininkas, ne tik išrinktieji, - visi turime budėti. Budėti taip, kaip kviečia apaštalas Paulius: „Supraskite, koks dabar laikas. Išmušė valanda jums pabusti iš miego. Dabar išganymas arčiau negu tuomet, kai įtikėjome. Naktis nuslinko, diena prisiartinė. Tad nusimeskime tamsos darbus, apsiginkluokime šviesos ginklais! <...>. Apsivilkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nelepinkite savo kūno, netenkinkite jo geidulių“ (Rom 13,11-14). Dažniau kelkime akis į dangų ir kartu su pranašu Izaiju tarkime: „Viešpatie, Tu - mūsų Tėvas <...>. Kodėl gi, Viešpatie, leidi nu tavo kelių mums nuklysti, užkietini mūsų širdį tavęs nebijoti?“ (Iz 63,16).

Algirdas Vieraitis

Advento tyla

Pilkuoja, liūdi,
adventiškai nurimus,
Gamta stebuklo laukia
iš dangaus.
Prie amžių laikmečio parimę,
Vis ieškom Meilės,
Gėrio ir Žmogaus.

O gal priklaup prie
švento kryžiaus
Už atgailą, tyriausią ašarą širdies
Išliet į taurę iš Asyžiaus,
Iš tolimos šventos šalies.

Sustok, įsiklausyk į tylią naktį,
Tarp krintančių ieškok
šviesiausiosios žvaigždės.
Gal šviesmečių tyloj
aukštybėse surasi
Lemtingą ženklą paslapties.

Siūlome perskaityti

Leidykla: Katalikų pasaulio leidiniai
Autorius: Šventoji Kūdikėlio Jėzaus ir
Švenčiausiojo Veido Teresė
Vertėjas: Vaclovas Siugždinis
Leidimo metai: 2011
Apimtis – 352 p.

Autobiografiniai rankraščiai

Ši knyga vos pasirodžiusi (1898 m.) tapo bestseleriu. Tai pačios šv. Teresės „autobiografiniai rankraščiai“, parašyti prieš pat mirtį, redaguoti ir papildyti garsiosios karmeličių priorės Marijos de Gonzagos. Lietuvoje knyga pirmą kartą išleista 1931 metais (vertė J. Talmantas). Leidykla „Katalikų pasaulis“ ją išleido

Autorius: Tiziano Soldavini
Vertėjas: Rasa Paleckytė
Leidimo metai: 2011
Leidykla: Katalikų pasaulio leidiniai
Apimtis – 160 p

Nemažai žmonių patiria slogių būsenų, kenčia, sieloje nešioja praeities ar dabarties žaizdas. Tai ieškantys vilties, besišaukiantys Dievo, trokštantys būti išklausyti. Nors gydytojai daro ką tik gali, kad palengvintų ligonių kančias, tačiau neįstengia pašalinti priežasčių ir tik Jėzus visuomet tai padaro, jei žmogus Juo tiki, su Juo bendrauja.

Knygos autorius siūlo Meilės terapiją, kuri keičia ir perkeičia. Šis paprastas, visiems įmanomas būdas padeda visiškai išsigydyti širdies žaizdas ir įgyti tokią širdį, kurioje sute-

Dievo Gailestingumo metai
Adelija

Marija – gailestingumo bendradarbė

Marijos atsakymas „taip“ angelui Gabrielui buvo jos gyvenimo kelionės su Dievu pradžia. Marijos stovėjimas po kryžiumi, kai ji tapo visų mūsų motina, yra jos žemiškojo gyvenimo pilnatvė. Tapdama Jėzaus motina, ji tapo visų mūsų motina. Marija tebėra išganymo istorijos bendradarbė ir po jos paėmimo į Dangų, kur ji tapo Dievo malonių tarpininkė.

Gailestingumas nuo kryžiaus pavedė jai savo mokinius ir visus tikinčiuosius. Tai reiškia, kad ji rūpinasi mūsų išganymu, veikia dėl jo ir stengiasi daryti įtaką mūsų amžinajam likimui. Vis dėlto vienintelis tikrasis tarpininkas yra Jėzus: „Vienas yra Dievas ir vienas žmonių tarpininkas – žmogus Jėzus Kristus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus“ (1 Tim 2,5). Jis yra vienintelis mūsų Atpirkėjas ir tarpininkas, leidžiantis šioje tarpininka-

vimo misijoje dalyvauti ir žmogui. Taigi Marija yra tobuliausia tarpininkė, Dievo malonių laidas, ir į ją galime kreiptis prašydami užtarimo.

Marija padeda žmogui gyventi išmintingai: ji padeda apvalyti žmogui sielą ir paruošia ją priimti Dievo išmintį. Ji padeda išbūti, išverti toje dieviškoje išmintyje ir nesugrįžti prie pasaulio išminties. Būdamas silpnas ir trapus, žmogus turėtų nuolat prašyti Mariją pagalbos malda:

Sveika, Karaliene, gailestingoji Motina, mūsų gyvybe, paguoda ir viltie, sveika! Tavęs šaukiame, išstremtieji Ievos vaikai, tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami šiame ašarų klonyje. Todėl Tu, mūsų Užtarėja, savo gailestingas akis į mus atkreipki ir Jėzų, garbingą, mylimąjį Sūnų, mums po šios tremties parodyk. O geroji, o malnioji, o mieliausioji Mergele Marija.

Vienos sielos istorija

1995 m. Skaitytojų prašymu 2004 m. sausį buvo išleista antroji pataisyta laida.

Knygoje pasakojama apie vaikystės dienas, vienuolišką būtį. Apie dramatišką kovą su nepagydoma liga, vidinius išbandymus, su kuriais grumiantis buvo atarasas meilės ir pasitikėjimo kupinas „mažasis kelelis“ (Mažosios Teresės doktrina). Šios knygos puslapiai įkvėps drąsos ieškoti Dievo, rasti Jį ir vienuolynų tyloje, ir gatvių triukšme, tarnauti Jam ir

tylia adoracija, ir slaugant kenčiančiuosius, padės atpažinti savy Dievo vaiką ir Dievo pasiuntinį žemėje. Ne veltui apie savo rankraščius šv. Lizjė Teresė sakė „Tai, ką perskaičiau šiame sąsiuvinyje, iš tiesų yra mano siela!.. Mano Motin, šie puslapiai padarys daug gero. Jie dar labiau atskleis Dievo meilumą...“

Knygą galite įsigyti:
Šv. Kazimiero knygyne,
Vilniaus g.3, Kaunas

Viešpatie, išgydyk mane savo Meile

mas išsklaido šviesa. Tai siūlymas iš naujo atrasti, ką esame gavę dovanų. Tai terapija, kai per dialogą užmezgama meilės bendrystė. Jos priemonės – sakramentai, Dievo žodis, malda, pamaldumas Švč. Mergelei Marijai.

„Ši knyga – tarsi gairėmis pažymėta slidinėjimo trasa: pačiam nerimo ar depresijos kamuojamam ligoniui teks atrasti drąsos stoti ant slidžių (t. y. pasinaudoti kun. Ticiano pasiūlymais ir patarimais) ir be baimės leistis pirmyn.“ *Tėvas Be-pinas Ko*

Ticianas Soldavinis (Tiziano Soldavini) yra psichologijos mokslų daktaras, atlieka kuni-gišką tarnybą Romoje, Nacionaliniame infek-

cinių ligų institute *Lazzaro Spallanzani*. Daugybės medicinos knygų autorius.

Didelė puodynė

Beždžionės yra gaudomos savitu būdu. Į didelę puodynę su siauru kaklu įdedamas masalas. Beždžionė įkiša ranką į puodynę ir sugriebia pilną saują saldu-mynų. Ji niekaip negali ištraukti rankos, o jai atrodo, kad kažkas ją laiko nutvėręs už rankos. Ji net bando bėgti su puodyne, o tuo metu medžiotojai ir sugauna ją.

Pasaulis panašus į didelę puodynę su siauru kaklu. Žmogų vilioja pasaulio malonumai. Jis laikosi išsikibęs jų visomis jėgomis, o kai tampa nelaimingas, galvoja, kad kažkas kitas jį kankina. Jis taps laisvas tik tada, kai pats atsisakys malonumų ir išmoks neprisišti prie jų.

Sutelkime dėmesį ne į pasaulį, o į Dievą ir nepraraskime ryšio bei draugystės su Juo, nes žarijos gali degti tik liesdamos viena kitą.

Parapijos gyvenimo atspindžiai

B. Vasylienė

Sekmadienio popietėje – Valanda su kunigu

Spalio 30 d. parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius po Sumos šv. Mišių pakvietė parapijiečius į konferencijų salę dialogui prie arbatos puodelio.

Susitikimo pradžioje monsinjoras parodė filmą „Jaudinanti istorija“ apie sunkius ligonius, gulinčius vienoje palatoje. Vienas jų gulėjo prie lango ir lengvino antrojo sunkią dalį pasakojimais apie įstabius vaizdus, kuriuos matė žvelgdamas į pasaulį. Vieną rytą atėjusi sesutė rado pasakotoją mirusį. Tada antrasis pasiprašė, kad jį paguldytų prie lango. Kaip jis nustebo, kai iš paskutiniųjų jėgų pakilęs ir pažvelgęs pro langą išvydo tik mūrinę sieną... Dar labiau nustebo, kai sesutė pasakė, jog mirusysis buvo aklas.

Štai kokia pamokanti istorija apie žmogiškumą, didelį norą padėti kitam. Jei nori būti laimingas, teik laimę kitam, – baigė istoriją klebonas ir pakvietė visus prie arbatos puodelio.

Užsimezgė šiltas, nuoširdus pokalbis tarp susirinkusiųjų ir monsinjoro. Tiktinčiai naudojosi proga ir kėlė klausimus, daugiausia susijusius su dalyvavimu šv. Mišių liturgijoje.

2012 metų kalendoriaus „Šventieji, melškite už mus!“ pristatymas

Jau tapo tradicija Paminklinėje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje pristatyti Šiaulių vyskupo Eugenijaus Bartulio katalikišką nuotraukų kalendorių. Tai jau šeštasis ganytojo išleistas kalendorius. 2012 metų kalendorių „Šventieji, melškite už mus!“ lydi dvylika šventųjų. Gal todėl renginys, sietas su artėjančiomis Visų šventųjų ir Vėlinių šventėmis, įvyko spalio 30 d.

18 val. į šv. Mišias susirinko gausus būrys tikinčiųjų. Kiekvienas norėjo išgirsti dvasingą, pamokantį, padrąsinantį, viltį nešantį vyskupo E. Bartulio žodį. Šv. Mišių liturgijai vadovavo vyskupas Eugenijus Bartulis, koncelebravo prelatas prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas, alt. jubil. Vaclovas Aleksandravičius, diakonas Giedrius Maskolaitis.

Po šv. Mišių konferencijų salėje vyko kalendoriaus pristatymas. Vyskupui Eugenijui Bartuliui talkino aktorė Doloresa Kazragytė bei Kauno sakralinės muzikos mokyklos mergaičių ansamblis „Pastoralė“, vadovaujamas vadovės Nijolės Jau-takienės.

Vakarą pradėjo aktorė D. Kazragytė Al-donos Elenos Puišytės eilėmis. Versdama kalendoriaus lapus, aktorė skaitė įrašus, o vyskupas trumpai komentavo kiekvienos nuotraukos atsiradimo kalendoriuje istoriją, pasakojo, kad rinkdamas nuotraukas, peržvelgė daugybę šventųjų paveikslų, puošiančių įvairias Lietuvos bažnyčias. Pasirinkti nekasdieniški, neįprasti, įdomesni šventųjų vaizdai, reprezentuojantys visas septynias Lietuvos vyskupijas. Pavyzdžiui, rugpjūčio mėnesį iš kalendoriaus žvel-

giančio šv. Roko paveikslas neįprastas tuo, kad dažnai šalia jo vaizduojamas žaidzas laizantis šunelis, o Gargždų Švč. Trejybės bažnyčioje esančiame paveiksle žaidzdomis rūpinasi angelas. Ne visi paveiksliukai buvo lengvai pasiekiami. Norint nufotografuoti šv. Kazimiero paveikslą, reikėjo lipti aukštomis kopėčiomis. Kai kuriuos paveikslus teko rinktis iš dviejų panašių: antai beveik identiški šv. Onos paveiksliukai kabo Vilniaus šv. Onos ir Pasvalio bažnyčiose, to-

dėl pasirinktas šviesesnis, ryškesnis. Profesorė Laima Šimkūnaitė trumpai papasakojo apie ypatingą šv. Kazimiero paveikslą, esančio Vilniaus arkikatedros šv. Kazimiero koplyčioje, vertę.

Intarpuose skambėjo „Pastoralės“ atliekamos giesmės, skirtos šv. Kazimierui, Švč. M. Marijai, šv. Antanui.

Kalendoriaus pristatymas tradiciškai baigėsi giesme „Viešpaties palaimos prašome“.

Rima Lipšienė

„Dialogas – Žodis ir spalva“

Spalio 26 d. „Dialogas – Žodis ir spalva“ prasidėjo neįprastais muzikos garsais.

Ižangoje aktorius Egidijus Stancikas kalbėjo: „Šią gražią rudenišką popietę susirinkome tam, kad išiklausytume ką šnara žemė... Žemė, užklota lapais, o po jais, nežinia, ką ji slepia. Pabandykite išiklausyti į tą žemės sopulį ir paversti jį muzika... Šiandien šioje salėje mus kalbina žodis, o parodų salėje kalbina spalvos ir meno ženklai.“

Aktorė Olita Dautartaitė eilėmis: „Mėnulis tikras tėvas jo, sesuo – dangaus žydrinė, paukščių takais tu išskridai gint pavergtos Tėvynės“ pradėjo popietę, skirtą partizanams atminti. Ji pristatė naują JAV lietuvių poetės, rašytojos žurnalistės Eglės Juodvalkės knygą „Sakalai naktį nemiega“.

„Tikros juodos naminės duonos neiškepsi be raugo, o šalies ateities nesukursi be praeities. Subrandintas raugas duoną daro purią, sočią ir kvapnią, o praeitis, skaidriai vertinama ir atsargiai maišoma su dabartimi, leidžia kreipti ateitį prasmingu ir teisingu keliu. Nebranginant svarbių tautos istorijos įvykių, ateitis lieka bergždžia taip, kaip ir duona be raugo neiškyla ir greitai pelija. Esame laisvi, nes su milžinu stojo į kovą nykštukas. Kai daugelis pasaulio šalių džiaugėsi Antrojo pasaulinio karo pabaiga, Lietuvos miškuose dar beveik dešimtį metų kovojo partizanai. Miško broliai, miškiniai, žaliukai, žalieji broliai priešinosi mus okupavusiai Sovietų Sąjungai, gynė Lietuvos laisvę ir nepriklausomybę, aukojo savo ateitį ir gyvybes. Jų narsa, kančios ir žūtys – tai tarsi duonos raugas. Su juo galime kurti savo ir Lietuvos ateitį. Partizanams, tam duonos raugui, atminti tebūnie skirta ir ši knyga“ (Eglė Juodvalkė).

Skambėjo eilės apie laisvę, partizanų priesaiką, kovą, tėvynę ir kt. Aktorė ne tik skaitė eiles, bet ir uždainavo, įtraukdama

salėje sėdinčius žiūrovus. Savo pasirodymą O. Dautartaitė užbaigė poeto J. Strielkūno žodžiais:

*Kažkada iš Lietuvos atėję,
Mes ir vėl sugrįšim Lietuvon...
Nerašykit mano vardo, žmonės,
Parašykit, žmonės: L i e t u v a.*

Vienas garsiausių grafikų Evaldas Mikalauskis pakvietė į parodų salę prie savo darbų. Jis papasakojo, kaip gimsta grafiškos kūriniai, atsakinėjo į klausimus.

Panevėžio emerito vyskupo Romualdo Krikščiūno pirmųjų mirties metinių paminėjimas

Lapkričio 3 d., 8 val., mažojoje Kristaus Prisikėlimo bažnyčioje iškilmingomis šv. Mišiomis paminėtos Panevėžio emerito vyskupo Romualdo Krikščiūno pirmosios mirties metinės.

Šv. Mišioms vadovavo Kauno vyskupas augziliaras Jonas Ivanauskas, koncelebravo mons. bažn. teol. lic. Adolfas Grušas, prelatas prof. dr. Vytautas Steponas Vaičiūnas OFS, parapijos klebonas mons. Vytautas Grigaravičius, kun. teol. dr. Kęstutis Kėvalas, kan. prof. Robertas Pukenis, kun. rev. J. Farrell Petrenal ir Šv. Antano bažnyčios kun. Vitas Kaknevičius.

Prasmingą, gilų nuosirdų pamokslą pasakė kan. prof. Robertas Pukenis. Jis prisiminė ne datas, pažėklusius vyskupo Romualdo gyvenimą, o pažvelgė į vidinį portretą, kurį iš laiko atstumo galima objektyviau įvertinti.

Vyskupas kilo iš inteligentiškos lietuviškos šeimos, iš kurios atsinešė kilmingą dvasią, visada išliko iškilus, orus, tikras lietuvis. Buvo apdovanotas muzikiniiais gabumais, kas kunigui suteikia ypatingą talentą. Iki mirties išlaikė sugebėjimą žaibiškai, šmaikščiai, ne piktybiškai, bet draugiškai replikai. Profesorius pasidalijo prisiminimais apie asmeninį ryšį su vyskupu, jo patarimus, išpėjimus, palikimą ir pasiūlė išleisti apie vyskupą

R. Krikščiūną knygą, nes jo gyvenimas – tai paminklas motinai Bažnyčiai, Tėvynei. Ta pačia proga perskaitė savo vieną eilėraščių, dedikuotą vyskupui „Teskamba jums, Ekscelencija, amžinąjį atilsį, teatylgina jums Viešpats dangaus palaima“.

Po šv. Mišių vyskupas J. Ivanauskas kartu su kunigais pašventino vysk. R. Krikščiūno paminklą.

Vyskupo R. Krikščiūno 1-os mirties metinės buvo paminėtos ir Panevėžio vyskupijoje.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiai „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt. Tiražas 1000 egz.

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas mons. Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai:

Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Rima Lipšienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis